

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2017

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org
IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Geachte lezer, beste donateur,

Het jaar is bijna voorbij, een jaar waarin we dankzij jullie steun weer veel mooi werk hebben kunnen verrichten. In deze nieuwsbrief stelt ons nieuwe bestuurslid Marieke zich voor, delen namens de ONG Mama Alice in Ayacucho Elba, enkele medewerkers, een vrijwilligster en een leerling hun ervaringen met jullie. In Arequipa hebben namens het opvanghuis Restoring Children Rick, Sandra en Claudia Nilda hun levensverhaal op papier gezet. En ook Darwin van Hogar de Cristo en vrijwilliger Tim willen graag hun verhaal met jullie delen.

Dit jaar zijn we tijdens mijn werkverblijf weer een nieuwe naaiopleiding voor de moeders van onze kinderen in de wijk Yanama en een koksopleiding gestart. Het is fantastisch om te zien dat deze vrouwen en mannen, die uit een zeer moeilijke thuissituatie komen en beschadigd zijn door verwaarlozing of huiselijk geweld, de kracht vinden om in zichzelf en in een nieuwe toekomst te gaan geloven. Wat zijn deze jongeren dankbaar, dat ze dankzij jullie steun de kans op een betere toekomst krijgen!

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

De droom van Rosemary wordt werkelijkheid.

Kerstkaart 2018

Dit jaar hebben 4 leerlingen van Mama Alice de kerstkaarten gemaakt. Zelfs een van onze jongens, David, meldt zich bij onze kerstkaartenwerkgroep aan. Dit zijn gouden momenten voor mij. Jongeren, die gedoemd waren hun dagen op straat te slijten en die dankzij jullie steun een opleiding konden volgen bij Mama Alice, zijn nu uitgegroeid tot zelfstandige verantwoordelijke mensen. Prachtig dat zij zonder woorden begrijpen, dat zij nu iets voor ons kunnen betekenen, zoals wij zoveel jaren voor hen hebben betekend. David neemt zelfs zijn kerstklus mee naar het voetbalveld en zit tussen alle stoere sporters te borduren! Als dank voor hun steun vieren we samen in de maand mei de oplevering van de kerstkaart met een overheerlijke 'kersttaart'.

Terugblik op 2017

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te kijken op het afgelopen jaar. Graag wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie trouwe steun, waardoor wij vele kansarme kinderen in Ayacucho en Arequipa kansrijker kunnen maken. Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt.

Prachtige foto gemaakt door onze hoffotograaf Quique.

Zonder iemand tekort te willen doen, benoem ik een paar bijzondere donaties die ik dit jaar heb ontvangen. Ontroerend zijn de donaties van lieve mensen, die bij hun huwelijksjubileum of speciale verjaardag geen persoonlijke cadeautjes maar een donatie voor Kinderen van de Zon hebben gevraagd. Diverse acties op Udense scholen, waarbij de leerlingen zich vol overgave inzetten voor onze Peruaanse snottebellekes. Maar ik denk ook aan enkele bedrijven, die een gift schonken vanwege hun bedrijfsjubileum of met de kerst geen relatiegeschenk geven maar een donatie aan onze stichting. Verder krijgen we al vele jaren op een rij een bijdrage van een winkel met tweedehandse kleding. En wekelijks ben ik blij verrast met de storting op onze rekening van een echtpaar, dat spullen verkoopt op de tweedehandsmarkt in Turnhout. Daarbij vind ik het bijzonder dat ik regelmatig het levensverhaal van onze kinderen mag delen tijdens kerkdiensten. En last but not least wil ik Robert vermelden, die vanaf het begin onze website vrijwillig vernieuwt en onderhoudt. Dit zijn voor ons allemaal prachtige geschenkjes uit de hemel!

We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook op de

warme samenwerking met Frédérique en Flor, die fantastisch verloopt. We zien het nieuwe jaar dan ook met vertrouwen tegemoet.

Onderstaand stelt het nieuwe bestuurslid Marieke zich voor.

Brief van Marieke Gans

Beste donateurs,

Vol trots stel ik mijzelf aan jullie voor als nieuw bestuurslid van de Stichting Kinderen van de Zon! Voor de Stichting, waarvoor ik jaren geleden als vrijwilliger gewerkt heb in Peru, mag ik nu onderdeel uitmaken van het bestuur. Mijn naam is Marieke Gans en ik woon met mijn man en twee zoons in IJsselstein. Ik werk sinds 2013 als docent aan de Hogeschool van Amsterdam en daarvoor heb ik 10 jaar in de Jeugdzorg gewerkt met kinderen met gedragsproblemen. Het werken met kinderen en jongeren is waar mijn hart ligt.

Vrijwilligerswerk Marieke in 2005.

In 2005 wilde ik één van mijn grootste dromen gaan realiseren: een jaar reizen rond de wereld. Maar tegelijkertijd wilde ik ook tijd besteden aan het vervullen van mijn wens om iets bij te dragen aan een betere wereld. Via via heb ik kennisgemaakt met Marianne Schepers en het bijzondere werk dat zij al jaren verricht voor kansarme kinderen in Peru. Ik was vanaf het allereerste begin zo geraakt door de prachtige, ontroerende, maar ook verdrietige verhalen die Marianne mij vertelde over haar werk. Maar ook de tomeloze energie en passie, het enthousiasme en doorzettingsvermogen, welke zo kenmerkend zijn voor Marianne, maakte op mij diepe indruk. Ik besloot zonder twijfel in het vliegtuig te stappen en de eerste 5 maanden van mijn reis te gaan werken in Peru met 'onze' Kinderen van de Zon. Een periode waarbij geen dag hetzelfde was brak aan. Spelletjes doen, helpen met het huiswerk maken, creatieve activiteiten, pap koken en uit-

delen, met alle kinderen meelopen in een demonstratie voor de Rechten van het kind, 100 pannenkoeken bakken, een Sinterklaasfeest organiseren, Kerst en uiteindelijk (toen ik voldoende Spaanse woorden kende) toneellessen aan de kinderen geven. Het was een fantastische en onvergetelijke tijd, die bijna niet in woorden te vatten is.

Het werken met deze prachtige en sterke kinderen heeft ontzettend veel indruk op mij gemaakt. In erbarmelijke omstandigheden leven deze kinderen hun leven, met een gezin dat bestaat uit 8 personen in een klein huisje wat eigenlijk gewoon maar één kamer is. Werken terwijl je naar school wilt. Voor je broertjes en zusjes zorgen terwijl je zelf buiten wilt spelen. Klappen vangen, omdat anders je kleine broertje ze krijgt. Je hand ophouden bij een rijke toerist. Elke dag dezelfde vieze kleren. Ik herinner me dat ik op een koude middag uit het raam van het opvanghuis keek. De regen kwam met bakken uit de lucht. En ondertussen was een klein jongetje op zijn blote voetjes in de straat aan het voetballen. Met een lach op zijn gezicht. Hij trok zich niets aan van de kou en de regen. Hij genoot van zijn spel. Dit beeld is me altijd bij gebleven. De veerkracht waarover deze kinderen bezitten is onvoorstelbaar. Daarom geloof ik in deze kinderen. Ik vind dat ze stuk voor stuk de kans moeten krijgen om gezond op te kunnen groeien, om de kans op een beter leven zo te vergroten. Anders is het als een vicieuze cirkel: armoede, verslaving, misbruik, mishandeling, trauma; het zal van generatie op generatie doorgegeven blijven worden. In 2006 keerde ik terug van mijn reis en wilde ik maar één ding: opnieuw naar Cusco.

Vrijwilligerswerk Marieke in 2008.

En in 2008 ben ik inderdaad nogmaals naar Cusco afgereisd voor één van mijn afstudeerop-

drachten voor mijn master Pedagogiek. Ondertussen ontmoette ik de man van mijn leven en kregen wij twee kinderen. Plannen om mij opnieuw in Peru in te zetten verdwenen op de achtergrond met de komst van dit gezinsleven. Daarom ben ik zo ontzettend blij, dat ik nu betrokken ben bij het bestuur hier in Nederland en vind ik het een hele eer dat ik hier nu onderdeel van uit mag maken. Op deze manier kan ik een steentje - hoe klein misschien ook - bijdragen aan het welzijn van kinderen, alleenstaande moeders en gezinnen die onze steun zo hard nodig hebben. En in de toekomst wil ik natuurlijk heel graag mijn gezin meenemen en het land laten zien dat mijn hart gestolen heeft!

Een warme groet, Marieke.

Onderstaand stelt de directeur Elba zich voor en vertelt zij wat haar werk met de kinderen van de ONG Mama Alice Peru voor haar betekent.

Elba (2e van l.) met trotse moeders van de naaiopleiding.

Levensverhaal Elba

Mijn naam is Elba Zegarra Vila. De tijd vliegt, want onlangs ben ik 50 jaar geworden. Ik ben een alleenstaande moeder en heb een prachtige zoon, Carlos Eduardo (zijn koosnaam is Edú) die de hoofdmotor van mijn leven is. Ik wil graag van deze gelegenheid gebruik maken om jullie iets te vertellen over een belangrijke periode in mijn leven, mijn leven bij Mama Alice.

Vanaf het moment dat ik aan de Universiteit studeerde ging mijn hart uit naar het doen van sociaal werk met kinderen. Daarom ben ik de laatste 3 jaar van mijn studie vrijwilligerswerk gaan doen in de kinderverzorging in mijn stad. Uiteindelijk heb ik hier 9 jaar vrijwilligerswerk gedaan. Hiernaast heb ik 5 jaar in een gezondheidsproject hoog in het Andesgebergte gewerkt. Aan de ene kant vond ik het werk leuk, maar ik geloof dat ik

niet echt gelukkig was omdat ik het werken met kinderen miste.

In 2005 vertelde iemand mij dat een nieuwe ONG in Ayacucho, Mama Alice, personeel zocht. Ik ging er naar toe om mijn CV af te geven en in het voorgesprek zei men iemand nodig te hebben voor het werken met kinderen. Op dat moment sloeg mijn hart op hol en ik zei onmiddellijk: "dat is echt werk voor mij"! Ik werd opgeroepen voor een sollicitatiegesprek en werd aangenomen als verpleegkundige voor de kinderen. Ik was dolgelukkig dat ik opnieuw met kinderen kon gaan werken, omdat dit volgens mij de meest kwetsbare groep is.

De marktboefjes van "Juffrouw Pleister".

We begonnen het project met een groep van 7 personen en Fr derique leerde ons alle aspecten van straatkinderen kennen. Zelf had ik er geen idee van hoe hun leven was. Ze nam ons mee naar de markt Nery Garc a, de belangrijkste markt van mijn stad en hier zag ik de kinderen werken als sjouwers. Ze sjouwden pakketten die veel groter en zwaarder waren dan zijzelf en ik vroeg mezelf voor de eerste keer af waar hun ouders zouden zijn? Waarom werkten deze kinderen hier? Vele vragen spookten door mijn hoofd en door met hen te werken kwam ik erachter dat al deze kinderen uit moeilijke situaties komen, een moeilijk karakter hebben en een moeilijke leefstijl, wantrouwig zijn, dat zij moeten zien te overleven in een heel moeilijke wereld en niet begrijpen waarom.

Fr derique begon ons inzicht te geven in hun gedrag en liet ons begrijpen dat er andere manieren zijn om met deze kinderen om te gaan: met veel zorg, liefde en respect. We moesten dus af gaan leren wat we altijd geleerd hadden, om een nieuwe behandelmethode aan te leren voor het

omgaan met deze kinderen en jongeren die afkomstig zijn uit allerlei moeilijke situaties.

Ik herinner me een mooie anekdote, die ik nooit ben vergeten. We gingen vaak naar de markt Nery met de sjouwertjes spelen en praten. Inmiddels kenden zij ons en op een dag hoorde ik een van de kinderen me roepen: "Juffrouw pleister, juffrouw pleister"! Ik herkende meteen zijn stem en toen ik aan hem vroeg waarom hij me zo noemde zei hij: "omdat jij ons geneest en niet alleen onze wonden maar ook onze ziel; je bent als een pleister die je op een wond plakt". Zijn woorden emotioneerde me en toen voelde ik dat ik daadwerkelijk iets voor hen kon betekenen. Ik ben zijn woorden nooit vergeten en tot op de dag van vandaag heb ik contact met deze jongere, die inmiddels een volwassen man is. En als ik hem tegenkom begroet hij me nog altijd met de woorden: "Hola, Juffrouw pleister".

Een serenade van onze muzikantjes (Elba midden achter).

Na enkele maanden veranderde mijn leven en gingen mijn ogen op een andere manier kijken naar de kinderen waarmee we waren gaan samenwerken. Door hen met liefde, aandacht en respect te behandelen en door te leren echt naar hen te luisteren, leerde ik verder te kijken dan naar dat wat mijn ogen zagen. Ik noem het "kijken met je hart". Ik herinner me de lange discussies die we met onze maatschappelijk werkers voerden over de kinderen en hoe we zochten naar het waarom van hun gedrag, het waarom van hun wantrouwen en wat we zouden kunnen doen om hun situatie te verbeteren. En elke keer als dat lukte vulde mijn hart zich met tevredenheid. Iets wat ik ook leerde en nog dagelijks gebruik bij mijn eigen zoon, is om met hem te gaan zitten, te luisteren en te praten; met andere woorden, ik leerde een echte moeder te zijn. Dat heb ik bij Mama Alice geleerd en ik voel me hierover heel trots en dankbaar.

Het is nog steeds heel moeilijk voor mij om grip op te brengen voor de mensen in mijn land. Ik woon in een macho cultuur, een cultuur die altijd de vrouwen en kinderen aanvalt, waardoor zij belemmerd worden in hun groei. Ik begrijp niet de wijze waarop zij hun kinderen opvoeden en ik begrijp niet waarom zij niet kunnen veranderen, aangezien het hen niets meer zou kosten dan wat goede wil. Terwijl zij ruzie maken en dit gedrag ten toon spreiden, dragen ze tevens hun slechte gewoonten over op onze kinderen.

Vanaf 2009 heb ik een andere verantwoordelijkheid binnen de ONG Mama Alice op me genomen. Vanaf dat moment ben ik de projectdirecteur, een dubbele verantwoordelijkheid voor mij. Enerzijds voelde ik me verdrietig, omdat ik dan niet meer samen met de kinderen kon werken, aangezien ik me meer met de administratie zou moeten gaan bezighouden. Anderzijds zou ik hierdoor wel aan mijn collega's de methodiek van Mama Alice kunnen overbrengen en kunnen toezien dat de donaties correct worden gebruikt. Maar iedere keer als ik kan grijp ik de kans aan om samen met de kinderen te zijn. Tegenwoordig vaak meer met de adolescenten, om met hen een beroepsopleiding te realiseren. En steeds als we een vakopleiding geven en ik zie hoe de jongeren hiervan genieten voel ik me helemaal gelukkig.

Elba geeft een training aan tienermeisjes.

Ik ben ervan overtuigd dat ons werk met de kinderen heel belangrijk is, omdat zij de fundamentele basis zijn van de toekomstige gezinnen. Met het werk van Mama Alice doen wij ons uiterste best om de levenskwaliteit van de kinderen te verbeteren, leren we de ouders dat er andere manieren zijn om hun kinderen op te voeden, zonder geweld. In feite is ons werk voor mijn gevoel een titaanenwerk, een bijzonder moeilijk en zwaar werk, want we moeten dagelijks ervoor knokken om het moeilijke gedrag van de gezinnen te ver-

anderen. Wat zou het mooi zijn als er in de toekomst minder geweld gebruikt zou worden, want op dit moment neemt het geweld nog steeds toe in mijn land. Steeds belanden er meer jongeren in de criminaliteit. En als je uitzoekt wat er gebeurd is kom je erachter, dat dit de leefstijl is die men de kinderen thuis geleerd heeft door hen te laten leven in een gewelddadige sfeer, zonder hen enige kans te bieden.

Ik wil in de toekomst gelukkige kinderen zien, met een toekomst in het vooruitzicht; ik wil een samenleving zonder geweld, waarin kinderen kunnen praten met hun ouders; ik wil dat ouders leren luisteren naar hun kinderen en dat ze tijd hebben om hun kinderen te helpen tijdens hun groei naar volwassenheid; ik wil dat mijn land verandert.

Zoila snijdt de 'kerstkaartentaart' aan.

Wat betreft de toekomst van Mama Alice zou ik graag willen dat onze ONG een voorbeeldorganisatie wordt in haar werk met kinderen en dat onze stichting haar werk kan uitbreiden naar andere delen van Peru, aangezien ik geloof dat in vele andere plaatsen dit opvoedingspatroon zich herhaalt. Ik hoop intens dat de kinderen waar wij nu mee samenwerken hun dromen realiseren en betere mensen worden, excellente beroepskrachten, met veel mogelijkheden, met hechte gezinnen. En bovenal dat zij weten dat er een andere manier is om hun kinderen groot te brengen en hierdoor de gezinsomstandigheden van hun kinderen weten te verbeteren.

Dit is mijn verhaal en dankzij Mama Alice heb ik geleerd het leven van een andere kant te bekijken. Deze kinderen hebben mij meer mens gemaakt en een betere moeder voor alle kinderen, die mij op een bepaald moment nodig hebben. Muchas gracias! Elba

Ervaring Zoila

(coördinatrice vakopleidingen)

Mijn naam is Zoila Rosales Palomino en ik heb 5 broers en zussen. Mijn moeder werd al wees toen ze 12 jaar was en heeft daarom haar school nooit af kunnen maken, omdat zij de zorg kreeg over haar 7 kleine broertjes en zusjes. Naast het zorgen voor het gezin moest zij ook gaan werken om hen te eten te kunnen geven. Toen zij met mijn vader trouwde kwamen deze broertjes en zusjes ook bij ons wonen. Het salaris van mijn vader was nooit toereikend voor zo'n groot gezin en hierdoor waren de leefomstandigheden van ons gezin heel slecht. Als kind zag ik dat mijn vriendinnetjes vele mooie spulletjes hadden, zoals kleurpotloden, schriften, schoentjes en kleren. Mijn ouders konden dit alles niet kopen en we konden hierom ook niet vragen want we wisten dat zij geen geld hadden. Mijn oudste zus kreeg de oude kleren van iemand anders en vervolgens gingen die naar mij en mijn andere zussen. Ik vond het heel moeilijk om mijn ouders altijd ruzie over geld te zien maken en vaak sloeg mijn vader mijn moeder. Ik herinner me dat ik vaak midden in de nacht met mijn moeder en broers en zussen uit huis ben gevlucht, zodat mijn vader niet door kon gaan met ons te mishandelen. We verborgen ons dan op straat en gingen de volgende dag pas naar huis. Deze situatie veranderde toen wij groter werden, want als mijn vader mijn moeder wilde slaan gingen mijn broers en zussen er tussen staan, grepen zijn hand vast en klemden ons om zijn benen om te voorkomen dat hij haar sloeg.

Zoila met een paar van onze leerlingen.

We leden veel ontberingen, maar mijn moeder probeerde dit altijd te verzachten door ons veel liefde te geven. Ik ben erg gehecht aan mijn moeder en zij is het middelpunt van mijn leven. Op moeilijke momenten zie ik altijd haar gezicht en glimlach voor ogen en dat geeft mij de kracht

om door te gaan. Van haar heb ik geleerd om te vechten voor datgene wat ik wil bereiken. Ik heb maatschappelijk werk gestudeerd, omdat ik graag mensen wil helpen en slachtoffers wil verdedigen. Ik kan niet tegen onrechtvaardigheid en voelde dat ik met kinderen wilde werken die dezelfde problemen hebben als ik heb gehad. Zo hoop ik op een positieve wijze het leven van mensen te beïnvloeden, met als enige doel om hen steun te bieden zodat zij sterker worden en de doelen in hun leven kunnen bereiken. Dit werk is voor mij onbetaalbaar.

Ook voor Zoila wordt het een Zalige Kerst.

Op de universiteit moest ik materialen en boeken kopen, die ik niet kon betalen. Daarom ben ik gaan werken en maaltijden gaan koken voor een echtpaar. We hadden thuis geen computer en ik ging naar het huis van een vriendin om mijn huiswerk te maken of om in groepsverband een opdracht uit te voeren. Ik mocht niet later thuis komen dan 20.00 uur, maar doordat ik altijd ver moest lopen lukte me dat niet altijd. Ik holde altijd als Assepoester van het huis van mijn vriendin naar mijn eigen huis, maar kreeg na thuiskomst altijd problemen met mijn vader. Ik legde uit waarom ik later thuis was, maar hij begreep me niet en dacht altijd dat ik naar een feest was geweest en mishandelde me. Op een dag kon ik de klappen van mijn vader niet meer verdragen, want ik vond het heel onrechtvaardig wat hij deed. Tijdens een ruzie zei mijn vader dat als ik me niet aan de regels van het huis wilde houden ik maar moest ophoepelen. Hierop heb ik mijn spullen gepakt, heb het huis verlaten en ben op 20 jarige leeftijd zelfstandig gaan wonen, zonder dat ik de universiteit al had afgerond. Ik heb een kamer gehuurd, had helemaal niets, alleen de kleren die ik aan had. Ik heb veel problemen moeten overwinnen: er waren dagen dat ik niets te eten had en ik verloor een halfjaar op

de universiteit, omdat ik de kosten niet kon betalen. Ik heb toen nog een baantje erbij genomen en met veel inspanning heb ik uiteindelijk de universiteit afgerond.

Zoila heet de moeders van de naaiopleiding welkom.

Nadat ik afstudeerde ben ik bij Mama Alice gaan werken. Met veel angst diende ik mijn CV in, want ik had geen enkele ervaring en bad tot God dat ik aangenomen zou worden. Mama Alice geloofde in mij en ik herinner me dat toen ze me belden om te zeggen dat ik aangenomen was ik begon te huilen van geluk. Ik mocht als maatschappelijk werkster gaan werken met de gezinnen en de kinderen en ik ben nooit de eerste zaak vergeten waar ik hulp heb verleend. De liefde van dit gezin was hartverwarmend. De lach van een kind is onbetaalbaar, dit is de mooiste beloning die je kunt krijgen! Voordat ik naar een gezin ging bad ik altijd tot God dat de juiste woorden over mijn lippen zouden komen om dit gezin te helpen. Ik zie mijn werk bij Mama Alice niet als werk, het voelt niet zwaar, ik geniet ervan om de kinderen met hun huiswerk te helpen en om de relatie tussen moeder en kind te zien verbeteren. Ik kom woorden te kort om te omschrijven wat ik voel als ik een moeder met al haar kracht zie strijden voor haar gezin.

In 2015 aanvaardde ik de functie van coördinatrice van de technische vakopleidingen, omdat de andere coördinatrice, Yrene, ontslag had genomen. Het was een grote uitdaging voor mij om deze verantwoordelijkheid te aanvaarden, zeker ook omdat Yrene het geweldig had gedaan en ik hier niet voor onder wilde doen. De afgelopen jaren heb ik dankzij het geduld van Elba veel geleerd en ik leer nog iedere dag van haar. Het moeilijkste stuk van mijn werk met adolescenten en gezinnen is te begrijpen dat ik hen niet altijd kan helpen hun levensstijl te veranderen, ook al

heb ik alle middelen aangewend. Iedere nederlaag of val van hen, is ook mijn val. Ook vind ik het heel moeilijk als een leerling afhaakt en om te zien dat er hierdoor weer een leerling minder in de les is.

Ik heb één grote droom en dat is een Peru zonder geweld, dat ouders gaan begrijpen dat houden van hun kinderen het allerbelangrijkste is. Mama Alice wil een wereld voor onze kinderen creëren zonder geweld, omdat zij de toekomst zijn van onze samenleving. Ik zou het fantastisch vinden als Mama Alice eeuwig blijft bestaan, zodat meer kinderen en jongeren hun voordeel hiermee kunnen doen. Ik ben heel gelukkig deel uit te maken van deze groep van mensen die werken voor Mama Alice. Dit alles zou niet mogelijk zijn zonder mensen met een goed hart, die zonder ons en onze kinderen te kennen eraan bijdragen dat onze leerlingen de kans krijgen om een beroep te leren en hun levensomstandigheden te verbeteren.

Muchas gracias, Zoila.

Ervaringen naailerares Yrene

Yrene installeert de naaimachines voor de naaiopleiding.

Ik ben Yrene Crisante en naailerares bij Mama Alice. Ik heb een zoon van 7 jaar, die president van Peru wil worden om het arme Peruaanse volk te helpen en ik ben onlangs bevallen van een dochttertje. Zij zijn mijn levenskracht. Ik ben 10 jaar geleden als vrijwilligster bij Mama Alice komen werken. Daarna werd ik coördinatrice van de vakopleidingen. In deze periode leerde ik niet alleen mensen kennen maar ook hun levensgeschiedenissen en heb ik veel vriendschappen gesloten met de moeders en jongeren waarmee ik samenwerkte. En tot op de dag van vandaag delen we onze levensverhalen.

Twee jaar geleden heb ik ontslag genomen bij Mama Alice, omdat ik nieuwe dingen wilde gaan leren en een nieuwe weg wilde inslaan. Ik ben toen een industriële naaiopleiding van 2 jaar gaan volgen. Na mijn afstuderen heeft Mama Alice me de kans geboden om als lerares les te gaan geven aan de moeders van de wijk Yanama. Ik vind het heerlijk om dit te doen en geniet van de samenwerking met hen, om hen iets te leren, grappjes te maken, te praten en te organiseren. Ik zie dat ze genieten van de kans die ze krijgen, van het feit dat ook zij iets kunnen leren en dat ze tijdens de naailessen even kunnen ontsnappen aan hun problemen. De moeders die dagelijks komen verbazen me, want bijna allen leren ze heel snel, werken ze vol enthousiasme en dit stimuleert en motiveert mij weer om me nog meer voor te bereiden en hen nieuwe technieken bij te brengen.

Moeders doen de was in water uit de sloot.

Ik wens dat mijn moeders blijven dromen en deze dromen kunnen realiseren, dat zij een goede technische kennis gaan krijgen en hun verhalen blijven delen met andere moeders; ik wens dat zij betere financiële kansen gaan krijgen en hun kinderen zullen helpen, waardoor zij sterker worden en de problemen in hun leven beter het hoofd kunnen bieden. Ik ben erg gelukkig dat ik dit werk mag doen en ik ben de mensen heel dankbaar die, zonder ons te kennen, eraan bijdragen dat onze moeders een lokaal hebben waar zij kledingstukken leren maken en andere handvaardigheden op de naaimachines, moeders die de financiële middelen noch de sociale mogelijkheden hebben om te studeren.

Heel veel dank dat jullie aan ons denken. Ondanks dat wij gescheiden zijn door vele kilometers, zijn we met ons hart dicht bij jullie.
Yrene.

Ervaringen van vrijwilligster Tessa

Ik ben Tessa van Acht, 24 jaar oud en ik kom uit Sint-Oedenrode. Na mijn opleiding Economie in Tilburg ben ik gaan werken in Breda, waar ik een leerzame kantoorbaan had. Toch had ik nog altijd een droom in mijn achterhoofd: reizen, Spaans leren en vrijwilligerswerk doen in Zuid-Amerika. Een vriend van me bracht me toen in contact met Marianne. Naar aanleiding daarvan ben ik in Uden bij Marianne langsgegaan voor informatie over stichting Kinderen van de Zon en wat ik hier eventueel voor zou kunnen betekenen. En zo werk ik nu hier bij de Peruaanse ONG Mama Alice in Ayacucho.

Na een prachtige rondreis door het continent begon mijn avontuur in Ayacucho al bij aankomst: ik werd met mijn 2 backpacks en een sombrero op mijn hoofd achter op een motor afgezet bij het kantoor van Mama Alice. Hier werd ik heel hartelijk ontvangen met een Peruaanse lunch gemaakt door de koksopleiding en ik voelde me meteen op m'n gemak. Ook het vrijwilligershuis is prima in orde met een dakterras en een fantastisch uitzicht over de stad.

Tessa te midden van 'haar' Peruaanse kroost.

Vanaf 25 september ben ik dagelijks aan het werk gegaan en ik vind het heel leuk dat ik veel verschillende dingen kan doen. Ik hou me bezig met het T.O.C. project (Toeristisch Opleidingscentrum) in het nabijgelegen dorpje Quinoa, waar een restaurant en tour operator komen en waar vakopleidingen en stages voor kansarme jongeren aangeboden zullen worden. Een super mooie plek met mooie plannen! Daarnaast help ik af en toe bij de Mamas en ga ik 3 middagen in de week met een oud volkswagen busje vol collega's de berg op naar Yanama. Nog iedere keer is het heel indrukwekkend om in die wijk te zijn, zo anders dan het leven in de stad. Ik kon in

eerste instantie niet geloven dat de wijk bij Ayacucho hoorde. In de wijk is bijvoorbeeld nog geen stromend water. Men doet alles met water uit een stroompje, drinken, kleding wassen, afwassen, zichzelf wassen, ga zo maar door. Ook de vele straathonden drinken eruit. Asphalt ligt er niet, straten zijn zandwegen met veel stenen. De laatste weken stormt het bijna iedere middag en dan waait er enorm veel stof en afval door de wijk, je kunt bijna niets meer zien. Pas afgelopen week heeft het laatste schoolgebouwtje ramen gekregen.

Tessa geeft de niños huiswerkbegeleiding.

De huisjes zijn van kleiachtig materiaal en heel klein. De mensen leven er in grote families met hun honden en kippen en hebben vaak niet eens stoelen. Daken zijn van golfplaten die met spijkers en stenen op hun plek moeten blijven liggen. De verhalen van de psychologen over wat er in velen van die huishoudens gebeurt zijn echt schrijnend; geweld, alcoholisme en seksueel misbruik zijn hier aan de orde van de dag. Dit maakt me zo verdrietig, boos en moedeloos en ook dankbaar voor waar ik geboren ben. En dan zie ik de kids weer en ondanks de verschrikkelijke achtergrond die ze met zich meedragen zijn ze ontzettend blij elke dag als we daar komen. Ondanks dat het vrijwillig is komen er enorm veel kindjes huiswerk maken en spelen. Ze krijgen bij Mama Alice aandacht die ze thuis of tijdens school niet krijgen, dat merk je echt. Je komt het schoolplein op gelopen en je wordt blij begroet met een 'Buenas tardes Miss!' en vaak een grote knuffel. 'Gaan we later spelen, Miss?', 'Wil je me zo helpen met mijn huiswerk, Miss?' of 'Wat is 'tafel' in het Engels, Miss'? Dat tovert dan weer meteen een glimlach op mijn gezicht. Het lukt me aardig om ze in het Spaans te helpen met hun huiswerk en daarbij valt het me iedere keer weer op hoe goed de kindjes hier kunnen

delen, ondanks dat ze niets hebben. Potloden, gummen en puntenslijpers worden overal weggepakt, zonder te vragen, en er ontstaat geen ruzie. Ik weet uit ervaring hoe anders dit in Nederland zou gaan. Het niveauverschil van de leerlingen is enorm, en vaak merk ik dat een goede basis ontbreekt. Na het huiswerk gaan we fijn samen spelen en dat is natuurlijk het allerleukst. Het zijn lange maar ontzettend leuke dagen waarbij je iedere dag wat leert en toevoegt.

De tijd gaat enorm snel, ik ben al over de helft van mijn tijd in Ayacucho. Ik ben heel blij dat ik hier naartoe ben gekomen voor deze indrukwekkende ervaring. Ook ben ik dankbaar en trots op al mijn collega's hier en de mensen in Nederland, die zich op wat voor manier dan ook inzetten voor de kinderen en jongeren hier die het zo hard nodig hebben.

Ciau! Tessa.

De toekomstige kampioenen van Peru!

Bedankbrief Nancy, leerling naaiopleiding

Ik heet Nancy, ben 29 jaar en heb 3 kinderen: Jhon van 9 jaar oud, Kevin is 6 jaar en Snaider is 6 maanden. Op mijn 18 heb ik mijn vriend leren kennen. Hij werkte in de bouw, ik was huishoudelijke hulp en alles ging goed.

Toen ik hem echter vertelde dat ik zwanger was reageerde hij heel agressief. Hij zei me dat ik een abortus moest ondergaan, maar ik vertelde hem meteen dat ik dit niet wilde. Vanaf dat moment kregen we problemen, want hij verdiende niet genoeg en vanwege mijn zwangerschap was ik gestopt met werken. Mijn vriend begon laat thuis te komen en er waren dagen dat hij helemaal niet thuis kwam slapen. Ik dacht dat hij wel zou veranderen als ik opnieuw zwanger was, maar toen werd alles alleen nog maar erger. Mensen uit de buurt zeiden dat hij andere vrouwen had, hij

kwam dronken thuis en sloeg me. Dat was het moment dat ik hem het huis uitgooide. Ik regelde een aanvraag voor alimentatie en hij werd verplicht om mij €40,00 per maand te geven. Na een jaar gescheiden te leven kwam hij vol spijt terug en beloofde me dat hij zou veranderen. Ik vergaf het hem en hij wilde dat ik mijn aanvraag voor alimentatie introk, maar dat wilde ik niet. Nadat ik het hem vergeven had behandelde hij mijn kinderen een maand goed, maar daarna viel hij weer in zijn oude gedrag en werd de situatie weer heel slecht.

Nancy in werkovertuiging met haar medestudenten.

Inmiddels is mijn vriend als taxichauffeur gaan werken en ik vermoed dat hij een andere vrouw heeft, want hij komt vaak 's nachts niet thuis slapen. En als hij thuis komt is hij heel agressief en accepteert hij niet dat ik hem iets vraag. Een maand geleden is hij zijn spullen komen halen en heeft hij zonder iets te zeggen ons verlaten. Ik vraag hem nu ook alimentatie voor mijn derde kind. Ik hoop dat hij mij dit gaat geven, want hij komt zijn kinderen niet bezoeken.

Ik zie het als mijn redding dat ik de kans heb gekregen om een naaiopleiding te volgen. Ik zal er dan ook alles aan doen om deze goed af te ronden, want ik wil een naaiatelier starten om mijn kinderen eten te kunnen geven. Ik ben jullie heel dankbaar dat ik deze opleiding kan volgen. Maar zeker ook voor de steun die ik krijg van de maatschappelijk werkster, die mij begeleidt in mijn echtscheidingsproces en die mij stimuleert om vol te houden.

Muchas gracias, Nancy.

Onderstaand stellen Rick en Sandra, oprichter en directeur van Restoring Children in Arequipa,

zich voor en vertellen zij over hun werk met de meisjes van hun opvanghuis.

Levensverhaal Rick

Lieve vrienden in Nederland,
Het doet mij een groot plezier mijn persoonlijk verhaal met jullie te delen en jullie te vertellen waarom ik heb besloten mijn leven te richten op het verbeteren van de leefomstandigheden van kansarme Peruaanse meisjes.

Rick, de oprichter van Restoring Children.

Ik ben erg dankbaar voor het leven dat ik leid. Ik ben Amerikaan, heb een vrouw, Mary, waar ik 41 jaar mee getrouwd ben. We hebben samen 3 volwassen kinderen en 7 kleinkinderen, waarvan 2 adoptie kleinkinderen. Ik ben een beëdigd tolk voor de staat Washington en daarnaast werk ik de laatste jaren als mediator bij maatschappelijke geschillen. Mijn passies zijn maatschappelijk werk, luchtvaart en studeren. Door mijn studies hoop ik meer kennis te vergaren en een beter inzicht te krijgen in onze wereld. Het werken met kansarme kinderen is me thuis met de papelel ingegoten. Vaak hadden we thuis pleegkinderen, die slachtoffer waren van misbruik, verwaarlozing en huiselijk geweld. Daarnaast hebben mijn ouders vele jaren een kindertehuis in Bolivia gerund en later ook in Mexico. Ik denk achteraf dat het voorbeeld van mijn ouders mijn leven beïnvloed heeft en dat ik daarom dit werk doe.

Tussen 1998 en 2001 moest ik voor mijn werk vaak naar Peru en de armoede in Latijns-Amerika raakte me diep. Toen we in 2001 ons familiebedrijf in Amerika verkochten was voor mij de tijd rijp om een opvanghuis voor kansarme meisjes te starten in de stad Arequipa te Peru. Hiervoor heb ik in 2008 de stichting Restoring Children opgericht. Zoals de naam van onze or-

ganisatie al zegt is ons werk gericht op het herstel van kinderen. In de loop der jaren hebben we in samenwerking met de rechtbank en de Peruaanse regering al ongeveer 200 meisjes voor langere tijd opgevangen. Tezamen met ons team bieden we de meisjes, die we uit de klauwen van misbruik, verwaarlozing, armoede en onwetendheid gered hebben, een veilig en liefdevol onderkomen. We werken er hard aan om de meisjes normen en waarden bij te brengen, zowel in hun persoonlijk- als gezinsleven en in sociale context. Daarnaast werken we hard om de harten van deze meisjes te vullen met hoop op een betere toekomst en om hen te laten voelen dat hun geboorte geen ongelukje was. We bieden de meisjes gezondheidszorg, sociale ondersteuning, onderwijs, recreatie, voeding en kleding en dankzij Kinderen van de Zon kunnen we de kinderen workshops bieden en danslessen. Tijdens het dansen kunnen zij hun zorgen van alle dag loslaten en echt even kind zijn.

Enkele meisjes tezamen met Marianne in hun 'thuis'.

Mijn werk hier in Peru heeft me definitief veranderd. Dit werk zit nu in mijn bloed, ik ben ermee besmet en ik zou niet meer terug kunnen naar mijn oude leefstijl. Dit werk wil ik blijven doen zolang ik de energie en de gezondheid hiervoor heb. Het werken met deze meisjes heeft me veel meer geleerd dan welk studieboek ook. Een belangrijke les die ik heb geleerd is, dat vreemde landen niet volgens dezelfde sociale zienswijze werken zoals wij in Europa of in Amerika. Ik heb moeten leren om mezelf, ons project en onze kinderen te beschermen tegen de vele negatieve elementen van de samenleving hier, dingen waar we ons niet tegen hoeven te beschermen in onze landen. Ik heb moeten leren om heel voorzichtig te zijn met wie ik inhuur en uitnodig om met ons samen te werken in ons project hier in Peru. Ik ben dan ook zeer dankbaar voor het eerlijke en

hardwerkende personeel dat met ons samenwerkt en voor de warme steun van Kinderen van de Zon. Zij zijn de besten! Ik heb ook geleerd dat maatschappelijk werk heel moeilijk is, dat het veel geestelijke en emotionele energie vraagt en dat je echt een speciale roeping in je leven moet hebben om dit soort werk te doen. Dit werk is niet zomaar voor iedereen weggelegd, zeker niet voor diegene die gemakkelijk opgeeft. Het is bepaald geen vakantiebaantje in een exotisch land. De dagen zijn heel lang en met heel weinig vrije tijd. Het is niet gemakkelijk om donaties te vinden en we willen dat de door de donateurs zuur verdiende centen alleen naar kinderen gaan die echt vooruit willen in hun leven. Daarom hebben wij moeten leren om niet ieder willekeurig meisje met problemen aan te nemen in ons huis. De probleemmakers? Die moeten wij helaas teruggeven aan het rechtssysteem.

De danseressen met hun trofeeën!

Waarom is dit werk dan zo belangrijk voor mij? Zeker niet voor het geld! Ik woon om en om 3 maanden in Amerika en 3 maanden in Peru en moet dus vaak lange reizen maken, lange dagen werken en vele maanden per jaar mijn vrouw en kinderen missen. En toch is het voor mij meer dan de moeite waard! Het geeft mij ontzettend veel voldoening om een liefdevol huis te creëren voor kinderen die dat thuis niet hebben. Het maakt me gelukkig te zien dat onze kinderen meer mens worden, omdat ze zich veilig en geliefd voelen, doordat ze weten dat ook zij belangrijk zijn voor ons en voor deze wereld. Het raakt me te zien dat ze zich emotioneel herstellen van wat hen is aangedaan en vorderingen maken in hun leven. Het geeft ook mij moed te zien dat ze eigen toekomstplannen maken en leren een bijdrage te gaan leveren aan hun eigen land en aan de wereld. Het maakt me gelukkig te zien dat ze aan de Universiteit kunnen studeren en het

meest van alles ben ik blij als ik zie dat hun beschadigde hartjes helen.

Is het gemakkelijk om al deze kinderen groot te brengen? Eerlijkheid gebied mij te zeggen dat het niet gemakkelijk is. De kinderen komen uit zeer beschadigde en slecht functionerende gezinnen, met slechte normen en waarden; ze zijn seksueel misbruikt en mishandeld. Het kost veel tijd en geduld om hun negatieve levenservaring om te buigen naar iets positiefs. Maar dit is een doel dat zeker haalbaar is met een gezonde dosis geduld, begrip, liefde, discipline en structuur.

Wat is Rick trots op de prestatie van de meisjes!

Mijn droom voor onze meisjes is dat zij opgroeien tot zelfstandige vrouwen. Wij hopen dat zij leren dat het hebben van een man niet het ultieme doel in hun leven is, wat blijkbaar voor de meeste tienermeisjes hier in Peru wel is. We willen dat zij een vak leren en financieel stabiel en onafhankelijk worden, zonder enige hulp van een vriendje of man. In de toekomst hoop ik ons werk uit te breiden door een centrum te openen voor zieke kinderen en kinderen met lichamelijke beperkingen, zoals een Ronald McDonald huis. Waarschijnlijk hebben jullie dit soort huizen ook in Europa. Er zijn zoveel arme kinderen in Peru, wiens families gewoon niet beschikken over de financiële middelen of contacten om ervoor te zorgen dat hun kinderen medische zorg krijgen. Wat zou het mooi zijn als we in ieder geval deze kinderen al een plek zouden kunnen bieden waar zij kunnen herstellen van hun operatie in Arequipa, ver weg van hun familie in het Andesgebergte! En zodra het financieel mogelijk is zouden we hen ook financiële steun willen bieden voor hun medische zorg.

Maar dit is allemaal nog toekomstmuziek, want alles hangt samen met het krijgen van voldoende

donaties. Zonder de warme steun van donateurs zoals jullie is er geen toekomst voor deze kinderen. Heel triest, maar dit is wel de simpele realiteit. Ik wil jullie heel hartelijk bedanken voor jullie donaties, zoals de workshops die Flor komt geven aan onze kinderen, de danslessen en de inrichting van ons huis, waardoor we van ons huis een echt thuis voor de kinderen hebben kunnen maken.

De meisjes genieten van het buitenspelen.

Dankzij jullie hebben de kinderen nu ook een mooie speelplaats en kunnen zij buiten spelen onder een luifel, waardoor ze beschermd worden tegen de zon die hier in het hoge Andesgebergte Peru veel schade berokkend aan ogen en huid. Voor mij is het belangrijk dat jullie weten dat wij jullie steun beslist niet als vanzelfsprekend beschouwen. Hierdoor zijn ook jullie een deel van ons geworden. Ik wil jullie persoonlijk bedanken voor jullie tijd, steun, inspanningen en middelen om van ons huis voor onze meisjes een succes te maken. Met jullie steun hebben jullie een last van mijn schouders gehaald.

Rick Daviscourt.

Levensverhaal Sandra

Mijn naam is Sandra en ik heb Maatschappelijk Werk gestudeerd aan de Universiteit van Arequipa. Op mijn 25e trouwde ik en ik heb 2 prachtige zonen en een prinses gekregen, waar ik heel gelukkig mee ben en trots op ben. Mijn kinderen zijn vrolijk, vrijgevig en hebben een heel goed hart. Ik heb een verdrietige tijd doorgemaakt in mijn leven, omdat mijn echtgenoot me verliet. Ik bleef alleen achter met mijn kinderen, waarvan de kleinste pas 3 jaar was. Ik moest dag en nacht werken, omdat ik niet op de steun van de vader van mijn kinderen kon rekenen. Dit deed ik door stoffen te beschilderen, in een winkel te werken en zelfs door begraafplaatsen voor overledenen

te verkopen. Iedere keer als ik op een deur klopte kwam er een heer of mevrouw naar buiten, die zei dat ik de bringer van slecht nieuws was of ze begonnen kruizen te slaan. Ik verdiende maar €80,00 per maand, maar als het me lukte een graf te verkopen kreeg ik een beetje commissie. Kun je je voorstellen, dat ik van dit salaris 3 kinderen moest voeden? Dankzij God kon ik uiteindelijk een baan krijgen in mijn vakgebied, als maatschappelijk werkster en dit geeft me veel voldoening, niet alleen professioneel maar ook persoonlijk. Inmiddels werk ik al jaren in Restoring Children, een opvanghuis voor meisjes die slachtoffer zijn van seksueel misbruik en/of huiselijk geweld, een huis dat Rick en ik met veel inspanning hebben opgezet. We noemen het geen opvanghuis, omdat het voor onze meisjes een thuis is. Het huis zit helemaal vol met 22 meisjes, die het vullen met hun vrolijkheid, ondeugendheid en zorgen.

Sandra en Marianne doen inkopen voor het opvanghuis.

Vrolijkheid in huis door hun lach, gegil en hun overwinningen als ze voelen dat ze hun angsten de baas kunnen; vrolijkheid als ze merken dat ze bij het dansen hun bewegingen beter kunnen coördineren, omdat ze toen ze kind waren thuis nooit hiertoe gestimuleerd zijn; vrolijkheid als ze meer gevoel van eigenwaarde krijgen en voelen dat ze meer mens worden.

Ondeugendheid in huis als de kleintjes met zand en water spelen en je weet hoe ze er na afloop uit zullen zien of als ze op de badkamer de wastafel vol water laten lopen; ondeugendheid als ze de zeep door de badkamer schieten of het toiletpapier; hun schoentjes aan de foute voet hebben en tegen ons zeggen dat ze klaar zijn om te gaan; de ondeugendheid van onze pubers, die ons smekend aankijken en zeggen: "ik houd van je, mama Sandra, mag ik uitgaan met mijn vriendinnen of met een vriendje? Por favor, mag ik gaan"?

Zorgen maken als ze ziek zijn; als het nieuwe schooljaar begint en we schriften, boeken, schrijfmaterialen, uniformen, schoenen, sokken etc. voor zoveel meisjes moeten kopen; zorgen maken als ze verdrietig zijn en we niet weten waarom; als ze net in ons opvanghuis binnenkomen en ons met angst en wantrouwen bekijken en wij ons afvragen of ze ons als familie zullen accepteren.

De meisjes genieten van hun veilige onderkomen.

Ik noem hen mijn 'oorlogjes', omdat ze voordat zij bij ons kwamen verschillende soorten mishandelingen hebben geleden: lichamelijk, geestelijk, seksueel, materieel en eenzaamheid, vijandigheid en onverschilligheid hebben ondergaan. En ondanks dat overleven ze nu, knokken ze er samen met ons voor om vooruit te gaan en te laten zien dat ze goede mensen zijn met hoop en dromen, die we allen tezamen kunnen realiseren.

Ik wil iets moois met jullie delen, iets wat dit nobele werk mij gegeven heeft. Ik voelde me niet altijd gelukkig met mijn leven en heb door dit werk geleerd mijn zegeningen te tellen; ik heb geleerd meer geduld te hebben en dat ik deze groep prachtige meisjes met veel wijsheid moet begeleiden; ik heb geleerd ons personeel goed te leiden en te laten zien dat ieder van ons uniek is; en ik heb hen geleerd samen te werken als een team, om onze doelen en die van de meisjes te bereiken. Wat mijn werk betreft zit ik helemaal op de goede plek, omdat ik het werk doe waar ik voor opgeleid ben en mijn hart naar uit gaat. We hebben veel dingen bereikt in de loop der jaren. Destijds waren we het eerste project in Latijns-Amerika dat het voor elkaar kreeg dat onze kinderen, tezamen met andere koren die bestaan uit weeskinderen, een zangoptreden mocht geven in Amerika. Heden ten dage genieten we de waardering van onze collega's en ons huis staat bekend om onze liefde, zorg en strijd voor deze

meisjes. We weten dat we ons aan de wet moeten houden en dat het ons doel moet zijn dat onze meisjes kunnen terugkeren naar hun eigen familie. Maar we hebben ervaringen, zoals die van Claudia Nilda, die met zoveel illusies weer terugging naar huis. En eenmaal daar tegen teleurstellingen en onbegrip aanliep en terugkwam met de vraag of ze weer bij ons mocht komen wonen. Ik geloof dat dit het moeilijkste en verdrietigste stuk van ons werk is, onze meisjes opvoeden met veel liefde en hen vervolgens loslaten en niet weten hoe het bij hen thuis met hen gaat. Daarom knokken we er zo hard voor om hen tijdens hun verblijf bij ons dit alles te leren.

Wat zijn ze trots op hun eerste prijs!

Zeker voor deze meisjes zijn de danslessen, die ze dankzij Kinderen van de Zon kunnen volgen, ontzettend belangrijk, want hiermee verhogen zij hun eigenwaarde, identificeren ze zich met hun volk, leren ze beter bewegen en niet met twee linker voeten te dansen. In eerste instantie zijn de meisjes tijdens de danslessen bang en verlegen, maar gaandeweg voelen ze zich vrijer en dit helpt hen ook om zonder angst andere activiteiten te ontplooiën. Wederom hebben de meisjes dit jaar tijdens de danswedstrijden van Arequipa de eerste prijs gewonnen. Ook voel ik dat de workshops en knutsellessen, die ze dankzij de prachtige materialen uit Nederland, kunnen volgen, voor hen heel belangrijk zijn, want hierdoor leren ze tekenen, schilderen, borduren en mooie kaarten maken. Hierdoor kunnen zij in de toekomst, zoals ik in het begin ook deed, handvaardigheidsproducten gaan maken en verkopen, waardoor ze niet meer financieel afhankelijk van anderen zijn.

Als ik over het leven van onze meisjes droom dan droom ik dat ze een beroep leren; dan droom ik dat ze onafhankelijke vrouwen worden en dat

ze werk hebben; dat men hen waardeert op hun werk en dat hun familie van hen houdt; en mochten ze ooit kinderen krijgen, dat ze een goede moeder voor hun kinderen zijn en hen zekerheid geven, dat ze met normen en waarden worden groot gebracht, waardoor we een land creëren waar geen mishandeling of seksueel misbruik van kinderen of vrouwen meer bestaat. Wat ons huis betreft hoop ik dat we in de toekomst door kunnen gaan met ons werk en dat we nog veel meisjes kunnen leren sterke zelfstandige vrouwen te worden, in één woord: overwinnaars. Als men het beste aan een vrouw leert, zal ook zij op haar beurt dit aan andere vrouwen en haar nakomelingen doorgeven. En zo zal ons Peru een land worden van goede waarden, met waardige en respectvolle mannen en vrouwen.

Tot slot wil ik jullie allen, die eraan bijdragen dat deze dromen werkelijkheid worden, uit de grond van mijn hart bedanken. Weet dat wij het vertrouwen dat jullie in ons hebben nooit zullen beschamen en we zullen ons werk met liefde, verantwoordelijkheid, eerlijkheid en veel respect voorzetten. Dank voor alles en dat God jullie zegent.

Sandra.

Claudia Nilda ziet het leven zonnig tegemoet.

Levensverhaal Claudia Nilda

Hallo, ik heet Claudia Nilda, ben 16 jaar en ik ben geboren in Chivay. Mijn vader heeft mijn naam bedacht. Ik woonde samen met mijn vader, en mijn broers en ik was een heel speels kind. Ik heb ook nog een zus maar die is op 12-jarige leeftijd bij haar peettante in Lima gaan wonen toen mijn moeder overleed. Zelf was ik pas 4 jaar toen mama overleed en dat was heel verdrietig en pijnlijk. Mijn zus en mijn vader hielden veel, omdat mijn moeder heel onverwacht over-

leed. Ik was nog maar een klein meisje, dus ik weet er niet veel meer van. Ik speelde veel met mijn nichtje, Mirian, want haar moeder overleed tijdens de bevalling. Mijn ouders hebben haar grootgebracht, dus zij was als een zusje voor mij. Nadat mijn moeder was overleden is ons hele gezin in 2007 naar Arequipa verhuisd. Ik was toen 6 jaar en ging naar de basisschool. Toen ik in Arequipa woonde kwam mijn zus me opzoeken. We hielden veel van haar en mijn broers en ik huilden toen zij weer terugging naar Lima. Mijn vader was altijd op reis naar Caylloma, een provincie in Peru, om daar voor dieren te zorgen, zoals koeien, schapen, lama's en kippen. Het was altijd heel emotioneel voor mij als mijn vader weer thuis kwam van zijn reis, omdat hij dan koekjes, yoghurt en eten meebracht. Ik werd altijd door mijn vader verwend, maar mijn broer werd hier boos over. Waarschijnlijk zoals alle broers haha. Elke middag speelden mijn nichtje en ik stiekem of we gingen vissen.

Ik herinner me dat ik op een dag in mijn eentje op reis ging om mijn vader te zoeken, omdat ik hem heel erg miste. Mijn broers maakten zich vreselijke zorgen en daarom is mijn zus Marleny naar huis gekomen om weer bij ons te wonen. Toen ik eindelijk in Caylloma aankwam vroeg mijn vader alleen maar hoe ik daar terecht was gekomen. Ik antwoordde hem dat ik helemaal alleen was gekomen, omdat ik hem zo miste. Dat was in 2011 en ik was toen 10 jaar.

Claudia was 10 jaar toen ze in het opvanghuis kwam.

Helaas konden we geen eten kopen, omdat mijn vader veel te weinig verdiende met het bewaken van een kudde. Hij wist niet hoe hij mij en mijn broers moest onderhouden. Daarbij was ik de jongste en mijn broers en zus waren pubers en pasten niet goed op mij. Ik was ondeugend en nog maar een kind en had niemand om mee te

spelen thuis. Daarom ging ik altijd spelen met een vriendinnetje. Zij was veel jonger dan ik, nog maar 5 jaar, en we speelden tot 's avonds laat buiten. Niemand controleerde of ik wel thuis kwam 's avonds, want mijn zus ging 's avonds naar school en mijn broers besteedden alleen maar aandacht aan zichzelf en niet aan mij. Door het leven dat ik leidde, altijd op straat tot diep in de nacht en geen enkel toezicht van mijn broers, werden ik en een schoolvriendin opgepakt door de politie. Ik moest verklaringen afleggen en via Bureau Jeugdzorg kwam ik uiteindelijk in het opvanghuis Restoring Children terecht. Toen ik hier voor het eerst bij mijn nieuwe familie kwam was ik 10 jaar en werd door de pleegouders, Rick en Sandra, hartelijk welkom geheten. Het was voor mij heel emotioneel, want er waren veel meisjes in dit huis waarmee ik kon spelen en volwassen mensen die voor ons zorgden en ons veel liefde gaven. Eindelijk kreeg ik moederliefde, die ik erg had gemist omdat zij overleed toen ik nog heel jong was. Dit tweede thuis maakte in mij mijn talenten wakker, zoals dansen, creatief zijn en volleybal.

Onze danseressen met in het midden een trotse Claudia.

Het is fantastisch om in dit opvanghuis te wonen, want ik leer hier mijn eigen leven op poten te krijgen. Tijdens de workshops van Profesora Flor leer ik alles over normen en waarden en nog veel meer, zoals niet te snel opgeven en te vechten voor mijn toekomstdroom. En tijdens de danslessen geniet ik van de muziek, het dansen en vergeet ik alles om me heen.

Na verloop van tijd droomde ik ervan terug te keren naar mijn familie en toen ik 15 jaar was, in 2016, ging ik terug naar huis. Ik verheugde me enorm op, want ik wilde heel dicht samen zijn met ons gezin en me gelukkig voelen. Maar zo was het helaas niet, alles waarvan ik droomde

was alleen maar een illusie. Ik moest bij mijn broer en zijn vrouw gaan wonen, maar die hadden veel problemen en zeiden vreselijke dingen tegen mij. Gelukkig was ik contact blijven houden met het opvanghuis en mama Sandra steunde me en gaf me raad tijdens deze moeilijke periode. Ik had maar een wens en dat was terugkeren naar het opvanghuis, want nu voelde ik pas dat dit mijn echte familie is. Nu wil ik knokken voor mijn toekomst, ik wil politieagent worden en hoop dat mijn pleegouders, Rick en Sandra en mijn vader trots op mij zullen zijn.

Ik dank jullie voor alles en dat jullie mijn levensverhaal hebben willen lezen. Ik vraag aan God dat hij jullie zegent en dat er veel vrede en vreugde in jullie gezin is. *Claudia*.

Claudia en de meisjes genieten van de creatieve workshop.

In het volgende verhaal kunnen jullie meer lezen over ons werk bij Hogar de Cristo in Arequipa. Aan het woord zijn twee van onze niños, Darwin en Rolando en de vrijwilliger Tim Berentsen.

Bedankbrief Darwin

Mijn naam Darwin, ik ben 14 jaar en ga dagelijks naar Hogar de Cristo. Allereerst wil ik jullie groeten vanuit Hogar de Cristo in Arequipa. Hopelijk vinden jullie het niet vervelend dat ik vanwege mijn slechte zicht mijn brief niet met de hand schrijf maar op de computer van Hogar de Cristo. Ik hoop dat jullie mijn brief zullen ontvangen, omdat ik jullie oprecht wil bedanken voor de steun die jullie bieden aan ons opvanghuis. Maar in het bijzonder wil ik jullie bedanken voor jullie hulp met betrekking tot mijn bril. Ik had dringend een nieuwe bril nodig om beter te kunnen zien en goed vooruit te kunnen met mijn studie. Nadat profesora Marianne had laten weten, dat jullie mij wilden helpen met de aankoop van een bril zijn we naar de oogarts gegaan. De-

ze heeft opnieuw mijn ogen opgemeten en tijdens deze afspraak heb ik ook meteen een nieuw montuur uitgekozen. De oogarts zei dat ik over enkele weken terug mocht komen als de glazen klaar waren. Enkele dagen geleden was er een Nederlands echtpaar, donateurs van Hogar de Cristo en vrienden van profesora Marianne, op bezoek in ons opvanghuis. Juist die middag hoorden we dat mijn bril klaar was en zij zijn met mij, mijn moeder, de maatschappelijk werker en profesora Flor meegegaan om mijn bril op te halen. Wat ben ik trots op mijn nieuwe bril!

Er is een wereld voor me opengegaan, want ik zie nu een beetje beter. De glazen van mijn oude bril waren zwaar beschadigd en deze nieuwe glazen zijn sterker en helderder. Maar daarnaast is mijn bril ook veel mooier, want de oogarts heeft het glas wat dunner kunnen maken. Ik vind dat mijn nieuwe bril me goed staat. Ik hield er altijd van het nieuws te lezen om op de hoogte te blijven van alles wat er in de wereld gebeurt, maar helaas was dat met mijn oude bril niet meer mogelijk. Ik wil heel graag Communicatiewetenschappen gaan studeren om in de toekomst journalist te worden. Ik ben ervan overtuigd dat ik met deze nieuwe bril geen problemen meer zal hebben om mijn doel te bereiken.

Darwin bekijkt de wereld met nieuwe ogen.

Mede namens mijn moeder dank ik jullie uit de grond van mijn hart dat jullie de rekening van mijn bril betaald hebben, aangezien mijn moeder geen vast werk heeft en met haar werkzaamheden maar een heel klein beetje verdient. Mijn moeder is blind en daarom is zij nooit naar school gekund en kan ze geen werk krijgen. Ze heeft daarom ook niet de financiële mogelijkheden om een bril voor mij te betalen. Mijn moeder probeert geld te verdienen met liedjes te zingen in het centrum van de stad. Soms help ik haar

met zingen, maar alleen als ik mijn huiswerk af heb. Mijn vader heb ik helaas nooit gekend, want die heeft mijn moeder verlaten toen ik geboren werd. Mijn moeder heeft me verteld dat ook hij blind is en geen bron van inkomsten had. Daarom wil ik jullie nogmaals hartelijk bedanken voor jullie hulp!

Ik neem afscheid van jullie met een stevige omhelzing en een kus en ik hoop dat God jullie altijd zal zegenen. Een warme groet, Darwin.

Na een workshop door Flor over wat ware Vriendschap inhoudt schreef Ronaldo het onderstaande sprookje. Een waar kerstverhaal!

De boerderij

Er waren eens veel dieren op een boerderij, maar drie in het bijzonder waren zeer goede vrienden: een stier, een koe en een kip. De stier was degene die altijd aan andere vrienden zijn wil op wilde leggen en dat de anderen alleen deden wat hij wilde. Hij zei tegen hen: "Hé, luister, ik ga water drinken en jullie moeten allemaal meegaan". Degene die hem altijd volgde was de koe. Maar de kip was het niet altijd eens met de voorstellen van de stier en zei tegen hem: "Ik heb geen dorst, ik heb honger, dus ik ga maïs eten".

"Wij zijn twee vriendjes, jij en ik!"

Een andere dag zei de stier dat hij een eind wilde gaan lopen en de koe antwoordde dat hij hem zou vergezellen. Maar de stier zei: "Nee, jij bent zwak en niet geschikt om zover te lopen, dus je kunt niet met mij mee". En de kip zei tegen de koe dat zij zich geen zorgen moest maken en nodigde haar uit met hem mee te gaan. Dit deed de kip omdat hij zich kon voorstellen hoe de koe zich moest voelen nadat de stier hem zo slecht behandeld had. En de kip en de koe hadden een heerlijke dag samen.

De volgende dag waren de koe en de kip samen en de stier kwam naar hen toelopen en zei: "Luister, ga met me mee, dan gaan we samen de lammetjes pesten en schrik aanjagen". Maar de kip zei weer: "Nee, ik blijf hier, want jij bent dreigend en lastig, omdat je groot bent en zij zijn klein, dus ik ga niet naar jou luisteren". Waarop de stier zei: "Graag of niet, kip. Kom koe, dan gaan we". De kip keek de koe aan en vroeg haar of zij zich iets van de stier wilde aantrekken. De koe keek de kip aan en zei vervolgens tegen de stier: "Ik luister niet meer naar jou, want jij bent geen goede vriend; ik speel liever met de kip en nu is de kip mijn beste vriend". Vanaf die dag zijn de kip en de koe beste maatjes en genieten zij van hun dagen, zonder zich op iemand boos te hoeven maken en houden zij voortaan rekening met de ander. Einde. Ronaldo.

Tim wordt door de kinderen warm welkom geheten.

Ervaringen van vrijwilliger Tim

Buenos dias!

Ik ben Tim, een 29-jarige aan reizen verslaafde jongen uit een dorp in de buurt van Arnhem. Ik ben al een tijd op reis in Latijns-Amerika en besloot in Peru op zoek te gaan naar een ervaring die niet per se gerelateerd is met de mooie kant van het land: die ene geweldige wandeling, die toeristische ruïnes of die prachtige, koloniale stad. Ik wilde vanuit Lima op zoek naar een project waar ik hulp kon bieden, al was het in de kleinste vorm, op een locatie waar dit ook echt gewaardeerd wordt en nodig is. Ik vond verschillende projecten, maar kreeg of geen antwoord, of een reactie waarbij het voor mij duidelijk werd dat mijn hulp niet gewaardeerd zou worden of dat ik niet iets kon toevoegen. Aangezien Lima mij redelijk begon tegen te staan na een week van grijze lucht, kou en zeer weinig succes in mijn contact met verschillende projecten, besloot ik richting het zuiden af te zakken, naar de stad van de eeuwige lente, Arequipa.

Na een aantal dagen zonder resultaat in Arequipa, vond mijn moeder, die ondertussen ook al aan de slag gegaan was om mijn zoektocht te ondersteunen, de vanuit Nederland gerunde organisatie "Kinderen van de Zon". Ik schreef Marianne, de oprichtster en voorzitter en op hetzelfde moment had mijn moeder het Nederlandse telefoonnummer ook al gebeld. Ik kreeg een ontzettend enthousiaste reactie terug, net als mijn moeder trouwens (die door Marianne teruggebeld werd) en voor het eerst sinds bijna 2 weken zag het er naar uit dat ik mijn tijd toch op een zinnige manier kon gaan doorbrengen. Marianne vertelde over Hogar de Cristo, een naschoolse opvang voor de meest kansarme kinderen van Arequipa. Een plek waar ze na hun schooltijd terecht kunnen, om maar te voorkomen dat ze teveel tijd op straat doorbrengen. Een plek waar kinderen met de meest zorgbarende achtergrond (geen vader, geen moeder, vader drinkt, moeder verwaarloost de kinderen etc.) gewoon kind kunnen zijn, waar ze een warme maaltijd geserveerd krijgen, hulp krijgen met hun huiswerk en zelfs kunnen genieten van de meest uiteenlopende workshops, zoals workshops over sociale vaardigheden met thema's als eigenwaarde, zelfvertrouwen en zelfacceptatie, normen en waarden, vriendschap, het nemen van beslissingen, wat is een levensproject en hoe ziet hun eigen levensproject eruit. Maar ook yoga en lessen over gezonde voeding en fotografie. Dat klonk nog eens als een project waar ik met alle liefde mijn tijd en energie zou insteken.

De niños hebben Tim volledig geschaakt.

Marianne bracht me in contact met Flor, een Peruaanse vrouw waar ze altijd mee samenwerkt. Ik sprak af met Flor in een café en ze vertelde me veel over Kinderen van de Zon, waar het geld van de donateurs terecht komt en uiteraard over Hogar de Cristo. Ze vertelde me over de achtergrond van sommige kinderen, stuk voor stuk erg

indrukwekkende verhalen. De volgende dag zouden we naar Hogar de Cristo gaan om Ana, de coördinator van het project, te ontmoeten. Direct vlogen diverse kinderen me al om de benen. Ik sprak een tijdje met Ana en kreeg een erg goed gevoel, ze stelde me voor aan verschillende medewerkers en we spraken af dat ik vanaf de volgende dag dagelijks 4½ uur zou meedraaien. In Peru gaan de kinderen maar een halve dag naar school. De meeste kinderen volgen 's ochtends les en komen na schooltijd met veel honger naar het opvanghuis, en juist dan komt de hulp die ik zou kunnen gaan bieden het meest van pas. De 4 weken die ik daarna door zou brengen bij Hogar de Cristo werden een zeer memorabele, nederige en bijzondere ervaring, die me voor altijd bij zal blijven. Achter ieder paar oogjes schuilt een zeer indrukwekkend verhaal. Ieder kind bij Hogar de Cristo is daar omdat papa teveel drinkt, mama ze heeft achtergelaten of omdat een van de ouders in de gevangenis zit. Om deze kinderen dan kind te zien zijn, raakt je diep.

Lekker even uitleven op de patio van het opvanghuis.

Alle kids hebben hun eigen persoonlijkheid en hun eigen manier waarop ze met hun problemen omgaan. Zeer introvert, of soms juist heel agressief. Bijzonder aanhankelijk of soms heel koud en zonder vertrouwen. Luisterend naar muziek of zeer druk met tekenen van een stad met een kerk, een berg en een gevangenis. Ieder triest verhaal krijgt een verpersoonlijking in de vorm van een kind. En hoe meer tijd je doorbrengt met de kids, hoe meer je je ook hecht aan die verschillende individuen. En stukje bij beetje hoorde ik meer verhalen over hun achtergrond, verhalen die ik later die dag dan wel eens moest verwerken. Nadenkend over hoe onbezorgd mijn jeugd is geweest in vergelijking met die van hen. Overal ter wereld bestaan trieste verhalen, maar de persoonlijke kant, het zijn met de kinderen, maakt het horen van de verhalen lastiger. Je hebt een

gezicht en een stem bij dat 8-jarige, vrolijke jochie, waarvan papa een celstraf uitzit. Je hebt een gevoel bij dat 5-jarige meisje, dat moet opgroeien zonder moeder.

De werknemers van Hogar de Cristo zijn de mensen die veel lof verdienen. Hun geduld, maar vooral hun passie en hun drive, is hartverwarmend. Ze ontfermen zich over de kinderen, hebben een band met de meesten en weten van hun "mindere" kant en hoe hier mee om te gaan in situaties wanneer het even niet gaat. Ze zijn vaak ook een vertrouwenspersoon, een veilige plek waar de kids terecht kunnen mocht er iets aan de hand zijn. Van hen heb ik ook veel geleerd. Ik had nog nooit met kinderen gewerkt en de hele situatie was nieuw voor mij. Wat kun je toestaan, wat moet je direct stoppen? Hoe adresseer je de kinderen (in een taal die niet je moedertaal is), waarmee kun je ze helpen? Waar mogen ze komen, waar mogen ze mee spelen en wat zijn eventuele consequenties? En ook hoe gedraag je jezelf rond en met de kids.

De workshop hygiëne werpt vruchten af.

Op de tweede dag tilde ik een jong jochie op, richting het plafond. Geweldig vond hij het. Een rij van 25 kids vormde zich, iedereen wilde natuurlijk opgetild worden. Les geleerd. Ook had ik een T-shirt aan met daarop verschillende afbeeldingen, van een paard, een vogel, een hand en een vrouw in een bikini. Veel te interessant, vooral voor de 10-jarige jochies. T-shirt niet meer aandoen. Les geleerd.

De eerste paar dagen hebben we gebruikt voor mij om te wennen aan de kids, en zeker ook andersom. Was de situatie nieuw voor mij, zo ook voor de kinderen. Niet vanwege wie ik ben, maar een lange, blonde gast uit Verweggistan, met blauwe ogen. En blond haar op zijn benen. Wat apart en wat raar. En wat eten jullie in Neder-

land? En hebben de wegen asfalt? Hoe zeg ik dit in het Engels? Hoe heet je moeder? Ben je 1.92m?! Dan is je vader vast 5 meter? Dus de melk en kaas in Nederland is erg goed en lekker? Is je haar daarom zo wit? O, dus je gebruikt lenzen om te zien? Waarom gebruik je blauw-groene dan? Dat en nog veel meer. Het brein van kinderen is een grote Playdough bal van vormbare klei en ze zijn zo open, direct en eerlijk. Af en toe had ik de tranen in mijn ogen van de hilarische vragen. En dat terwijl ik op een bankje zat, met 6 kids om me heen, 2 die me door de haren streken, 2 aan beide kanten van mijn benen, gefascineerd door het blonde haar en 2 die probeerden op je rug te klimmen. Vanaf dag 1 kreeg ik ontzettend veel knuffels en hingen de kinderen aan mijn benen. Tegen het einde van mijn tijd had ik met sommige boys een soort handshake en had ik ook een routine in mijn werkzaamheden. Bij binnenkomst hielp ik met het serveren van de lunch, het bewaren van de orde en het zorgen voor de grote schoonmaak na de maaltijd. Alle kinderen krijgen taken opgelegd en helpen mee, wat ze verantwoordelijkheid en ook bezigheden geeft. Hierna wordt de groep opgedeeld per leeftijd over 3 aula's en hebben ze tijd voor hun huiswerk. Zijn ze klaar met hun huiswerk, dan is er tijd om te spelen, of voor een workshop die vooral op maandagen en vrijdag werden ingepland. Rond een uur of 6 gaan de meeste kinderen huiswaarts en ontfermden de werknemers zich over de laatste bezigheden.

Tim neemt afscheid van het team van Hogar de Cristo.

Het is heel makkelijk op reis te zijn en ervaringen of bezigheden te zoeken die ver afdrijven van de harde realiteit in sommige landen. Ik ben daarom blij dat ik de kans heb gekregen te werken voor dit project, wat me bewuster heeft gemaakt van de enorme verschillen en ongelijkheden en de strijd die constant aan de gang is om dit op te heffen. Zonder een project als Hogar de

Cristo komen de kinderen na school terecht op straat, om koekjes te verkopen, om op de mini-busjes te werken of om onnodig zware arbeid te verrichten voor vader of moeder. Zonder de inspanning van de werknemers, hebben deze kinderen geen veilige haven om te focussen op hun toekomst en zelfontwikkeling. Een veilige haven waarin ze kind kunnen zijn en waar hun kansen op een betere toekomst, zonder dat ze hier zelf erg in hebben, gewaarborgd worden door mensen met veel passie en hun hart op de juist plaats.

Na 4 weken was het tijd verder te reizen. De werknemers vonden het oprecht jammer dat ik vertrok en bedankten me voor de hulp. Sommige kids smeekten me te blijven, hingen wederom aan mij benen maar lieten niet los. Een afhankelijkheid die niets te maken heeft met mij, maar met het vertrouwen van hen in de locatie waar ze hun middagen doorbrengen. Een stuk houvast, met mensen waaraan ze zich kunnen hechten en op wie ze kunnen vertrouwen. Een plek waar de problemen van "thuis" even niet hoeven te bestaan.

De kinderen gelukkig, wij gelukkig!

Via deze weg wil ik Kinderen van de Zon, en Marianne in het bijzonder, bedanken voor deze unieke kans. Het project zal mij altijd bijblijven en vormt een speciaal onderdeel van mijn reis. De kansen die de donateurs bieden aan de kinderen, in de vorm van hun onzelfzuchtige donaties, komen terecht op een fantastische locatie. Bij Hogar de Cristo, waar de meest uiteenlopende, maar stuk voor stuk prachtige kinderen, allen met een achtergrond waar wij ons soms niets bij kunnen voorstellen, toch kunnen blijven dromen van een hoopvolle toekomst. Waar ze kind kunnen zijn. Een warme gedachte, in deze donkere dagen voor Kerst! Adios, Tim.

Beste wensen

Tijdens het vertalen van deze persoonlijke verhalen raakten me de openheid en eerlijkheid van het team en de kinderen waarmee ze hun worsteling, om hun weg in dit leven te vinden, met ons delen. Hierbij realiseer ik me eens te meer hoeveel invloed, de plek waar je kribje staat, heeft op het leven van een mens. Op de drempel van het Nieuwe Jaar dank ik jullie uit de grond van mijn hart voor het in ons gestelde vertrouwen en wij hopen met jullie steun ook in het nieuwe jaar weer veel kansarme kinderen kansrijker te maken. Mede namens het bestuur wens ik jullie warme Kerstdagen en een zonnig Nieuwjaar. ¡Muchas gracias! Marianne.

Een Gelukkig Kerstfeest vanuit Peru voor jullie allen.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

ten name van

Stichting Kinderen van de Zon,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2018.

Marianne Schepers-van Weert.